

Chương thứ năm mươi bảy
Biến Đổi Cơ Trời

Nhâm Vô Tâm sắc mặt nhợt nhạt, mồ hôi vã ra như tắm, thân thể run run. Đột nhiên Lan Cô như vừa bừng tỉnh cơn mê, kinh sợ kêu lên: “Nhâm Vô Tâm!”

Nhâm Vô Tâm lạnh toát cả người, hai chân mềm nhũn sụp quy xuống đất. Lan Cô giơ tay ôm lấy vai chàng, áp ứng gọi:

– Nhâm Vô Tâm! Nhâm Vô Tâm!

Rồi từ trong mắt bồ câu từ từ tuôn rơi hai dòng lệ rớt xuống má Nhâm Vô Tâm. Nhâm Vô Tâm nước mắt cũng tuôn rơi như suối.

Hai người khóc lóc một hồi, Nhâm Vô Tâm đột nhiên đứng dậy ôm choàng lấy Lan Cô khóc không thành tiếng.

Toàn trường im phăng phắt ngoài tiếng nức nở của Nhâm Vô Tâm ngoài ra không còn nghe thấy gì nữa.

Thời gian lặng lẽ trôi đi một lúc khá lâu, chợt nghe có người kêu lên một tiếng kinh hoàng, quần hào ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy mái tóc mây xanh biếc của Lan Cô đang từ từ chuyển sang màu xám, rồi lại từ màu xám chuyển biến thành bạc phơ. Chỉ trong nháy mắt, một thiếu nữ đã biến thành một bà già. Và Nhâm Vô Tâm đau đớn kêu lên: “Mẹ!”

Tiếng gọi ai oán đau thương đó chẳng khác gì tiếng sét đánh lưng trời làm cho Lan Cô giật mình bừng tỉnh. Bao nhiêu những nỗi buồn vui, hờn giận của người đời trong nháy mắt đã hằn lên nét mặt của Lan Cô tạo thành những vết da nhăn nheo, nhăn nhúm. Nhâm Vô Tâm vẫn nghẹn ngào gọi: “Mẹ! Mẹ!”

Lan Cô nhắm mắt lại, hai dòng nước mắt vẫn từ từ lăn qua gò má chảy xuống dưới cằm rồi nhỏ xuống gương mặt khao khát tình mẹ của Nhâm Vô Tâm.

Lại một lúc nữa, Lan Cô mở to mắt chăm chăm nhìn Nhâm Vô Tâm một cách hiền từ âu yếm, bao nhiêu vẻ hung dữ thần bí vừa rồi đã tan biến mất. Lan Cô bây giờ và Lan Cô cách đây một giờ đã hoàn toàn thành hai người khác hẳn.

Lan Cô dùng tay trái vuốt tóc Nhâm Vô Tâm, tay phải chỉ về phương Tây nói:

– Hài tử, mau tiến thẳng về Nam Dương, phá “Mê hồn lao” cứu những kẻ vô tội bị hại, đồng thời hủy diệt cả Nam Cung thế gia báo thù cho những người đã khuất và rửa hận cho mẹ.

Nhâm Vô Tâm thấy Lan Cô hình như có ý muốn bỏ đi bất giác sợ cuống lên, vội nói:

– Mẹ đừng bỏ con. Chúng ta cùng đi Nam Dương một thể nghe mẹ.

Lan Cô lắc đầu nói:

– Mẹ còn có việc cần, con cứ yên tâm đi đi. Đã có biết bao nhiêu tay cao thủ, đồng đạo võ lâm đây giúp đỡ, mẹ cam đoan thế nào con cũng thành công.

Nhâm Vô Tâm càng lo sợ cuống quýt, năn nỉ:

– Xin mẹ hãy ở lại với con vài ngày, cho con được thỏa lòng khao khát.

Lan Cô lắc đầu cười gượng:

– Mẹ đi với con không tiện...

Nói đến đây đột nhiên quay lại quát:

– Ai dám chạy trốn?

Mọi người nhìn lên, thấy Diệp Sương Y và bọn người nhà Nam Cung thế gia đang lùi dần về phía sau hình như có ý muốn bỏ trốn. Âu Dương Đình vội quát:

– Chúng ta động thủ mau, đừng để họ bỏ trốn.

Nói xong xông lên trước, quần hào đều reo ầm lên chạy theo. Diệp Sương Y kinh sợ vội cầm kiếm xông lên đối đầu Âu Dương Đình đánh tới. Chợt lại nghe tiếng Diêu Vũ kêu lên:

– Hai vị sư huynh mau mau đi theo tiểu đệ.

Diệu Pháp, Diệu Không từ từ tiến lên, cả ba cùng nhằm gã đại hán mặt vàng xông tới. Bọn anh em Ngô Nhân thì vây lấy Tứ Nương và Liên Nhi. Quần hào ào ạt kéo vào vây bọn Nam Cung thế gia vào giữa.

Chợt nghe một tiếng rú khủng khiếp, một ông già áo xanh vung

kiếm đã chém đứt cánh tay phải của Hứa Nhị Nương, máu tươi phun ra như suối.

Nhâm Vô Tâm vội kêu lên:

– Xin các vị lưu ý, chúng ta lấy nhân nghĩa hành sự, đừng nên giết hại quá nhiều sinh mạng, chỉ nên bắt sống là hơn.

Lan Cô mỉm một nụ cười hiền từ nói:

– Việc ở đây con tự đảm đang lấy. Mẹ đi đây!

Nói xong thân hình đã nhanh như một luồng chớp nhảy ra xa hơn một trượng, đoạn quay lại vẫy tay nói:

– Bất cứ lúc nào con nhớ đến mẹ là mẹ cũng sẽ ở bên con.

Đứt lời, chớp mắt đã không thấy đâu nữa. Nhâm Vô Tâm sững sốt đứng ngây ra một lúc. Chợt nghe phía sau có những tiếng la hét om sòm, chàng bỗng giật mình nhớ tới nhiệm vụ, bèn vội vàng xông vào đâm chém nhau, hai tay vung lên, đi đến đâu người ngã đến đó.

Chỉ trong chốc lát, bọn người nhà Nam Cung thế gia đã nằm la liệt khắp mặt đất, chỉ còn sót lại mấy người như: Diệp Sương Y, Liên cô nương và gã đại hán mặt vàng là vẫn còn đứng vững được ở giữa vòng vây.

Tình thế chiến trường đã rõ, Âu Dương Đình mới chợt nhớ đến bọn người bên phía Tây lúc này đã trốn đâu mất quá nửa, liền chỉ tay vào một gã con trai mặt mũi trắng trẻo, gọi to:

– Ngũ đệ đâu? Ra đánh chết tên đâm tặc kia cho ta.

Triệu Liệt Bàn dạ một tiếng to rồi sầm sầm đi tới, Ngô Nhân kêu gầm lên:

– Bọn ấy toàn là những thằng chó chết, anh em xúm lại đánh chết hết đi.

Lại có những tiếng hét khác reo ầm lên phụ họa:

– Phải đấy! Đánh chết hết đi!

Tức thì đám đông lại ào ào kéo về phía Tây, khí thế cực kỳ hung mãnh. Bọn người phía Tây đều là những phường hiếu sắc, hâm mộ quyền thế. Lúc này tuy thấy bọn tay sai của Nam Cung đã bị đánh giết tới bờ nhưng vẫn nuôi một hy vọng là thế nào Nam Cung thế gia cũng

phái viện binh tới, và mắt trông Liên Nhi vẫn còn đó, ảo mộng chưa tan vẫn chưa chịu chạy.

Bây giờ đột nhiên lại thấy quần hào ào ạt kéo đến, ai nấy đều hồn vía lên mây, tay chân luống cuống, mặt mày xanh mét, hoảng hốt đâm đầu bỏ chạy.

Triệu Liệt Bàn hét vang như sấm, chỉ chạy vài bước là đã đuổi kịp chàng thiếu niên mặt trắng, lập tức phóng ra một chưởng. Chỉ nghe một tiếng “huých”, gã thiếu niên đã vỡ óc ra làm ba bốn mảnh, lập tức chết ngay, miệng chưa kịp rú lên một tiếng.

Bọn Trường Bạch Tứ Hổ và Quan Đông Phá Thất Tiên đã xông vào trong đám đông người, vùng quyền múa chưởng đâm đánh tới bời. Tiếng gầm thét, kêu khóc vang trời dậy đất.

Huyền Chân đạo trưởng thấy thế trong bụng không nỡ nên nói với Âu Dương Đình:

– Bọn người kia tuy khả ố đáng ghét, nhưng nếu giết hết đi thì e quá tàn nhẫn. Các hạ nên triệu lệnh đệ và các vị bằng hữu về, tha cho chúng một lần để chúng tự hối cải là hơn.

Âu Dương Đình đưa mắt nhìn ra thấy thân người nằm ngổn ngang khắp mặt đất, mà bọn Triệu Liệt Bàn thì đã đuổi ra tới ngoài trấn, liền lập tức tụ khí vào đan điền, hú lên một tiếng thật dài.

Thừa lúc mọi người không ai để ý, gã đại hán mặt vàng vôi lao mình nhảy về phía Tây Bắc.

Âu Dương Đình vội quát: “Chạy đi đâu?” Rồi nhanh như cắt nhảy tới đón đầu đánh ra một chưởng. Gã mặt vàng cũng vùng tay đón đỡ, chỉ nghe “bình” một tiếng, Âu Dương Đình thân hình hơi lão đảo, còn gã mặt vàng thì bị lùi về phía sau quát to.

Âu Dương Đình quát to:

– Ta bảo ngươi biết điều thì đứng yên một chỗ, ngươi có nghe thấy không?

Gã áo vàng đưa mắt nhìn quanh bốn phía thấy toàn là những cặp mắt sáng như điện đều đâm đâm chiếu vào mặt mình, biết có chạy cũng không thoát, đành lại quay đầu lui thủi bước về.

Lúc này bọn người đuổi theo quần địch đã lục tục trở về. Quần áo

người nào cũng đầy máu nhưng sắc mặt thấy đều hơn hờ như cánh quân vừa toàn thắng, kéo vào chia ra hai bên tả hữu.

Nhâm Vô Tâm tiến lên một bước nói với gã đại hán mặt vàng:

– Các hạ là ai? Xin bỏ tấm mặt nạ ra cho mọi người thấy mặt.

Gã đại hán lạnh lùng đáp:

– Vô danh tiểu tốt, hà tất phải phô bày tấm mặt thật ra làm gì.

Nhâm Vô Tâm nghiêm nghị nói:

– Không nên xúc phạm tới lòng đang căm phẫn của quần hào, các hạ phải nên biết điều một chút.

Gã đại hán đáp:

– Muốn giết muốn mổ tùy ý, tại hạ quyết không ân hận gì hết.

Âu Dương Đình giận dữ hét lớn:

– Đồ chuột nhắt ngu xuẩn, người muốn giở chứng à?

Nói xong giơ tay phóng ra một chưởng. Gã đại hán né người tránh thoát, tay trái lại vươn lên nắm lấy uyển mạch đối phương, tay phải chia ra những ngón tay rắn như mũi kích đánh vào trọng huyệt “kỳ môn” của Âu Dương Đình. Khí thế nhanh như điện, dũng mãnh dị thường.

Triệu Liệt Bàn thấy thế nhảy sấn vào nói:

– Đánh nhau với lũ chuột này làm chi cho mất thì giờ, sao không liều kết hấn đi cho rồi.

Vừa nói vừa nhắm gã mặt vàng đánh ra một chưởng. Gã mặt vàng xoay người giơ chưởng đón, miệng còn cười nhạt:

– Cái Bang Ngũ Lão danh tiếng lẫy lừng, không ngờ chỉ toàn là đồ tiểu nhân, cậy đông thủ thắng.

Triệu Liệt Bàn lạnh lùng đáp:

– Nếu ngươi là hảo hán đã chẳng phải giấu mặt đi.

Nói vừa dứt lời lại phóng thêm một chưởng. Âu Dương Đình quát to:

– “Nằm xuống.”

Gã mặt vàng chưa kịp hóa giải chưởng phong của Triệu Liệt Bàn đã

thấy sau lưng tê dại, kinh lực mất hết, lập tức ngã xuống đất.

Triệu Liệt Bàn tay trái lôi hấn dậy, tay phải lật chiếc mặt nạ ra. Quần hào đứng chung quanh bất giác đồng thanh kêu lên một tiếng kinh hoảng.

Thì ra gã đại hán đó văng trán vào đôi mắt đã có nếp nhăn, râu tóc đều cạo nhẵn, mắt sáng như điện, ức chừng tuổi vào khoảng bảy mươi.

Huyền Chân đạo trưởng rẽ mọi người ra, tiến lại gần nhìn kỹ một lúc rồi kinh sợ hỏi:

– Các hạ có phải là Thượng Tam Đường không?

Người đàn ông mặt đỏ tưng bừng, nhắm nghiền mắt lại chẳng nói chẳng rằng. Tức thì bốn người đứng xung quanh đều nghiêng đầu ghé tai xì xào bàn tán, có kẻ còn thốt ra những tiếng thở dài, chép miệng cảm thán ngậm ngùi.

Cũng nên biết là Thượng Tam Đường giao du rất rộng, tính tình hòa nhã, không hề cạnh tranh với ai nên trong võ lâm vẫn được nhiều người kính mến. Lúc này đột nhiên thấy ông ta biến thành môn hạ Nam Cung thế gia ai mà không sửng sốt?

Âu Dương Đình trừng mắt quát to:

– Thượng Tam Đường! Người còn nhận ra lão phu không?

Thượng Tam Đường mở mắt ra, nhắm mắt lại lạnh lùng đáp:

– Sao không nhớ!

Âu Dương Đình nổi giận nói:

– Vậy tốt! Thần trí người vẫn còn tỉnh táo phải không?

Thượng Tam Đường chỉ hững hờ đáp:

– Cố nhiên!

Triệu Liệt Bàn nổi giận dùng dưng, hét vang như sấm:

– Vậy mà người cam tâm làm khuyển mã cho Nam Cung thế gia à?

Thượng Tam Đường lạnh lùng nói:

– Việc đã thế này nói cũng vô ích. Nếu các người nghĩ tình cố cựu thì ban cho một nhát, lão hủ cảm kích vô cùng.

Âu Dương Đình lạnh lùng cười nói:

– Chết đâu mà dễ thế.

Nói xong giơ tay lên, Nhâm Vô Tâm vội giữ lại nói:

– Xin lão tiên bối bớt giận, tại hạ còn muốn hỏi hẩn vài câu.

Âu Dương Đình lẳng lặng đứng tránh qua một bên.

Nhâm Vô Tâm nói với Thượng Tam Đường:

– Thượng lão tiên bối! Theo tại hạ đoán thì lão tiên bối sở dĩ phải đầu hàng Nam Cung thế gia chỉ là sự vạn bất đắc dĩ, có một tâm sự riêng không thể nói ra được, phải không?

Thượng Tam Đường mở mắt nhìn Nhâm Vô Tâm một lúc, đột nhiên thở dài nói:

– Lão hủ chẳng có ẩn tình gì đâu, chẳng qua là bị điểm vào bốn bí huyết mất hết trí nhớ...

Nói đến đây chợt im bật, khóe mắt từ từ chảy ra hai giọt lệ nóng hổi. Nhâm Vô Tâm chấp tay vái Âu Dương Đình rồi nói:

– Tại hạ cả gan, dám xin lão tiên bối tha cho người này.

Âu Dương Đình do dự một lúc rồi nói:

– Tướng công đã bảo, lão hủ đâu dám không thuận.

Nói xong lập tức giơ tay giải huyết cho Thượng Tam Đường, đoạn lạnh lùng nói:

– Ta nghĩ tình người trước kia tiếng tăm cũng không đến nỗi xấu nên tạm tha cho một lần. Nếu người thật lòng hối cải thì nên đem những bí mật của Nam Cung thế gia nói cho mọi người biết.

Thượng Tam Đường cười khẩy nói:

– Nếu hỏi những việc cơ mật trong nhà Nam Cung thế gia thì nên Diệp Sương Y cô nương, họa chẳng còn biết được chút đỉnh. Chớ lão hủ chẳng có gì phụng cáo được cả.

Nhâm Vô Tâm nói:

– Nam Cung phu nhân âm trầm thâm độc, nếu không phải là người cực kỳ thân cận tất không thể biết được những bí ẩn của họ. Lão tiên bối không cần phải hỏi nữa.

Âu Dương Đình nhìn Thượng Tam Đường nói:

– Thôi tha cho người, bước!

Nhâm Vô Tâm chấp tay vái chào nói:

– Người ta không ai là không có lỗi, nếu biết kịp thời cải hóa thì lại trở thành người hay. Lão tiên bối tiên đồ trân trọng.

Thượng Tam Đường đỏ mặt chấp tay thi lễ nói:

– Đa tạ tướng công tha chết.

Rồi lập tức đi ngay. Vừa xuống khỏi thềm chợt nghe “bình” một tiếng, mọi người đều giật mình trông theo, thì ra ông ta đã lấy tay đập vào thiên linh cái cho vỡ óc ra mà chết.

Quần hào ai cũng sửng sốt bàng hoàng, đứng lặng giây lâu không ai nói được tiếng nào.

Một lát sau, Huyền Chân đạo trưởng mới bảo Diệu Vũ:

– Thượng Tam Đường với ta là chỗ quen biết cũ, nay đến lúc tuổi già lại bị chết một cách thê thảm như vậy kể cũng đáng thương. Người nên ra chợ mua một cỗ quan tài tốt để mai táng cho ông ta kéo tội nghiệp.

Diệu Vũ vâng lệnh quay đi. Âu Dương Đình cũng sai Triệu Liệt Bàn liệu lý hãn sự cho anh em họ Đình, rồi hỏi Nhâm Vô Tâm:

– Còn hai người con gái này tướng công định xử trí thế nào?

Nhâm Vô Tâm chỉ vào Diệp Sương Y nói:

– Thiếu nữ này là con gái Diệp Trường Thanh, một trong bốn vị Quân tử Trung Nguyên, ta nên nghĩ tình ông ta mà tha cho nàng.

Huyền Chân đạo trưởng than rằng:

– Nam Cung thế gia đã dùng mọi thủ đoạn hiếp bách các nhân vật võ lâm giúp chúng làm ác. Nếu ta không phân đen trắng nhất khái đem giết cả đi thì giết đến bao giờ mới hết? Và rất có thể giết lầm người vô tội nữa. Vậy nên theo ý bản đạo, ta tha tha trăm người còn hơn giết oan một người.

Âu Dương Đình nói:

– Hai vị đã chủ trương như vậy, lão hủ còn biết nói gì hơn nữa.

Nhâm Vô Tâm mỉm cười, vẫy tay bảo Diệp Sương Y:

– Cô nương đi đi thôi!

Diệp Sương Y nhượng cao đôi mày lạnh lùng hỏi:

– Các người không có câu gì cần hỏi ta ư?

Nhâm Vô Tâm đáp:

– Chúng tôi đã nhất định tha cho cô nương thì cũng không muốn bắt cô nương phải cung khai. Nói nhiều làm gì vô ích.

Diệp Sương Y mỉm cười quay ngoắt đi ngay. Nhâm Vô Tâm nói với theo:

– Cô nương không nên trở về Nam Cung thế gia nữa, nếu không thì e tính mạng khó toàn.

Diệp Sương Y chẳng nói chẳng rằng, chỉ cắm đầu thoăn thoắt bước đi, chớp mắt đã mất hút.

Âu Dương Đình lắc đầu nói:

– Người con gái này tính nết thật cổ quái kỳ dị.

Huyền Chân đạo trưởng nói:

– Đại phạm những người đã qua tay Nam Cung phu nhân huấn luyện, tính tình đều biến thành lạnh lẽo thâm trầm, khác hẳn người thường.

Ngô Đức nói:

– Nhâm tướng công! Ta không nên coi Liên Nhi như những đứa a đầu tầm thường. Thị chuyên dùng sắc đẹp để gây sóng gây gió, con bài ấy mới thật nguy hiểm, ta không nên tha.

Nhâm Vô Tâm nói:

– Tại hạ vẫn định giữ thị lại để hỏi cung vì nữ tỳ này là người hầu cận Ngũ phu nhân tất biết nhiều điều bí mật.

Lúc này Liên Nhi đã bị chàng điểm huyết nằm ở dưới đất.

Huyền Chân đạo trưởng lại hỏi:

– Còn bọn gia nhân kia định xử trí thế nào?

Nhâm Vô Tâm đáp:

– Bọn này võ công tầm thường giết cũng vô ích, chi bằng cứ để mặc

họ. Khi nào tỉnh lại, họ tự động muốn đi đâu thì đi.

Âu Dương Đình nói:

– Việc này không quan trọng lắm. Điều cần thiết là bây giờ ta phải quyết định ngay việc đối phó với Nam Cung thế gia mới được.

Nhâm Vô Tâm ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

– Theo ý tại hạ thì nhân lúc này Nam Cung thế gia vừa bị thua một trận liểng xiểng, ta nên thừa kế kéo xuống Nam Dương phá tan sào huyệt của chúng ra, khiến cho chúng không kịp đề phòng, như thế mới là thượng sách.

Ngô Đức tán thành:

– Nhâm tướng công nói phải đấy. Chúng ta nên lập tức đi ngay, khiến cho địch trở tay không kịp, hết giờ trò gì được nữa.

Quần hào cũng đều nhiệt liệt hưởng ứng. Nhâm Vô Tâm đưa mắt nhìn mấy người bị thương rồi nói:

– Nhưng còn Bạch Đại tiên sinh, Đường lão thái và các vị cao tăng bị thương chưa khỏi...

Vị Lạt Ma đứng đầu nhảy lên cười nói:

– Tướng công đừng lo, chúng tôi tuy bị thương nhưng khi nào tới Nam Dương tức thì khỏi bệnh.

Nhâm Vô Tâm cảm kích hỏi:

– Xin đại sư cho biết pháp hiệu và người đối với Ma Ca pháp vương như thế nào?

Vị Lạt Ma nói:

– Bần tăng là Âm Ca. Ma Ca pháp vương là sư huynh của bần tăng.

Nhâm Vô Tâm ngậm ngùi nói:

– Các vị đại sư vì việc của võ lâm Trung Nguyên, không quản xa xôi ngàn dặm tới đây, tại hạ không biết lấy gì báo đáp cho xứng.

Âm Ca đại sư cười ha hả nói:

– Cùng là một phái võ lâm, tướng công đừng nên khách sáo. Bần tăng còn muốn hỏi thăm tướng công có biết sư huynh bần tăng ở đâu không?

Nhâm Vô Tâm nói:

– Lệnh sư huynh theo lời tại hạ ủy thác hiện đang ẩn cư tại vùng phụ cận Nam Dương để nghiên cứu một loại võ công của Nam Cung thế gia. Chúng ta tới đó chắc sẽ gặp mặt.

Chàng nói xong lại giải huyết cho hai tên nữ tỳ nhà Nam Cung, dặn trông nom cho Liên Nhi. Tới giờ Mùi, chàng và quần hào lục tục lên đường, kéo sang Nam Dương.

Bạch Đại tiên sinh vì vết thương quá nặng nên phải thuê một chiếc nhuyển kiệu do hai tên phu cáng đi, còn Đường lão thái ngồi trên kiệu đã có mấy tên nữ tỳ phục dịch. Tất cả hơn một trăm người chia làm bảy nhóm rầm rộ lên đường.

Đêm ấy, quần hào đều ngủ ngoài cánh đồng, đem lương khô ra ăn. Trong khi ăn, Đường lão thái chợt nói với Nhâm Vô Tâm:

– Lệnh đường bị khốn trong nhà Nam Cung đã lâu, đối với việc đánh phá Nam Cung thế gia tất phải có cao kiến?

Nhâm Vô Tâm gật đầu nói:

– Chúng ta cứ theo lộ trình đã định mà tiến, đợi vài hôm nữa tại hạ khỏi vết thương sẽ tìm gia mẫu vấn kế.

Chàng ngừng một lát lại tiếp:

– Các vị tiền bối tính xem cuộc quyết chiến này ta có nên gởi thiệp mời các môn phái khác và các vị anh hùng trong võ lâm cùng hợp sức quyết một trận thư hùng với Nam Cung thế gia không?

Bạch Đại tiên sinh nói:

– Nhâm tướng công nghĩ thế rất phải. Như thế bên ta có thể nắm chắc phần thắng lại vừa có thể nêu cao được ý nghĩa cuộc chiến đấu vì đạo nghĩa võ lâm.

Quần hào đều tán thành. Kế đó mọi người đều liên danh ký vào giản thiệp, sai người truyền đi khắp nơi mời các vị giang hồ hảo hán tới ngày rằm tháng ấy sẽ tới Nam Dương hội họp.

Kế nghị xong, Nhâm Vô Tâm sai hai tên nữ tỳ nhà Nam Cung vực Liên Nhi ra, giải khai huyết đạo cho nàng.

Liên Nhi ngằm vận chân khí, hoạt động chân tay rồi đứng phất lên

cười nói:

– Tướng công tha cho tất cả mọi người, chỉ giữ riêng một tiểu tỳ, tiểu tỳ rất lấy làm hân hạnh.

Nhâm Vô Tâm sầm nét mặt nói:

– Người dùng sắc đẹp gây sóng gió, tội nặng hơn người khác nhiều, vì thế ta còn phải nghiêm trị để làm gương cho kẻ khác.

Liên Nhi mỉm cười duyên dáng đáp:

– Những việc làm của tiểu tỳ đều là do lệnh của Tứ phu nhân, tiểu tỳ là kẻ dưới không có quyền tự chủ. Tướng công định trừng phạt e không được công bằng.

Đường lão thái nổi giận nói:

– Con tiện tỳ này mồm mép xảo lăm, nếu tướng công không có gì cần hỏi để lão thân cho nó một trượng, đập chết cho rồi.

Liên Nhi vênh mặt lên cười nhạt, không thèm trả lời. Đường lão thái giận quá vung gậy lên đánh xuống. Liên Nhi chỉ “hừ” một tiếng, nhảy ra xa năm thước tránh khỏi. Thật ra thị vẫn yên trí Nhâm Vô Tâm không bao giờ giết thị nên cứ nhớn nhọc không hề sợ hãi, miệng còn cười nói:

– Nhâm tướng công có gì muốn hỏi xin cứ hỏi đi. Nếu không thì tiểu tỳ cũng có mấy câu muốn bẩm với tướng công.

Nhâm Vô Tâm cười một cách lạnh lùng:

– Những điều bí ẩn của Nam Cung thế gia, tôi chỉ không biết có một điều. Mà điều ấy chính người cũng không thể biết được. Vì thế ta không còn việc gì hỏi nữa, người có nói ta cũng không muốn nghe.

Liên Nhi ngăn người hỏi:

– Còn điểm bí ẩn gì tướng công cứ hỏi, may ra tiện tỳ biết được cũng nên.

Nhâm Vô Tâm hỏi:

– “Tĩnh tửu thang” chế bằng vật gì người biết không?

Liên Nhi sững sốt một lát rồi nói:

– Điều đó thì đến Tam, Tứ, Ngũ phu nhân còn không biết huống hồ

là tỳ nữ.

Nhâm Vô Tâm cười nói:

– Vì thế mà ta mới bảo người đừng nói nhiều chi cho vô ích.

Vừa nói vừa thủng thỉnh bước đến gần bên Liên Nhi. Liên Nhi sợ hãi bước lùi lại hai bước nói:

– Tướng công định làm gì tôi?

Nhâm Vô Tâm nói:

– Ta nghĩ người chỉ vâng theo lệnh mà hành động nên tha cho không giết, nhưng phải hủy bỏ võ công của người để từ nay người không tàn ác nữa.

Liên Nhi tái mặt nói:

– Phá bỏ võ công người ta là thất đức. Người anh hùng không khi nào dùng thủ đoạn khắc bạc đó. Thà tướng công giết tiểu tỳ đi còn hơn.

Nhâm Vô Tâm nói:

– Đó là ý kiến riêng của người. Ta đã có cách.

Nói xong giơ một ngón tay lên định điểm huyệt Liên Nhi.

Liên Nhi sợ quá vội nhảy chéo sang một bên kêu to:

– Tướng công với Ngũ phu nhân tôi là chỗ quen biết cũ, tiểu tỳ lại là người thân tín của Ngũ phu nhân, tướng công đối đãi với tiểu tỳ như vậy còn mặt mũi nào trông thấy Ngũ phu nhân.

Nhâm Vô Tâm mỉm cười lạnh lùng nói:

– Ngũ phu nhân của người đã tàn sát bao nhiêu đồng chí của ta làm cho chúng tôi phải thất điên bát đảo cơ hồ ngóc đầu không nổi. Ta đang định tìm nàng để hỏi tội, còn tình nghĩa gì nữa.

Dứt lời chỉ nghe “vút” một tiếng, một luồng chỉ phong cực kỳ lạnh lẽo đã xé làn không khí bay ra. Liên Nhi mặt mày tái nhợt nhảy vội về phía sau mấy bước, hai bên thái dương và chân tóc đã thấy ướt đầm mồ hôi.

Huyền Chân đạo trưởng trong bụng không nở, thở dài nói:

– Nhâm tướng công! Người con gái này tuổi còn thơ dại không biết gì, lại còn bị người trên sai khiến...

Diệu Vũ ngồi sau lưng Huyền Chân đạo trưởng vội giặt tay áo sư phụ một cái thật mạnh. Huyền Chân đạo trưởng ngạc nhiên quay lại.

Diệu Vũ nói nhỏ:

– Với thân thủ của Nhâm tướng công, nếu muốn hủy bỏ võ công của con nha đầu kia thì chỉ cần vấy tay một cái đã đủ làm cho ả khó lòng thoát khỏi...

Huyền Chân đạo trưởng chợt tỉnh ngộ mới thôi không nói nữa. Liên Nhi tránh thoát được luồng chỉ phong của Nhâm Vô Tâm, giận dữ nói:

– Tướng công thật là người can trường thiết thạch, không có một chút tình cảm nào. Chẳng trách Ngũ phu nhân tôi giận tướng công thấu xương cũng phải.

Nhâm Vô Tâm nhanh như cắt, nắm lấy uyển mạch của Liên Nhi hỏi:

– Ta với Tú Linh không phải bạn bè thân thiết hà cớ gì nàng giận ta thấu xương? Nói mau!

Liên Nhi cười nhạt, lạnh lùng nói:

– Hừ! Tướng công bị thương gần chết, phu nhân tôi không quản hiểm nguy đưa tướng công đi xa xôi ngàn dặm, dọc đường hết sức nuôi nấng chăm nom, không ngại hiểm nguy, không từ gian khổ lại còn suýt nữa bị nhục mà chết. Vậy mà bây giờ tướng công hoàn lại được những gì? Hừ! Hừ! Không bạn bè thân thích, sao mà đuổi ra nhanh quá thế?

Nhâm Vô Tâm trống ngực đập thành thịch nghĩ thầm: “À! Thì ra nàng giận ta chỉ vì thế.”

Chàng ngẩng đầu lên nói:

– Ta tưởng nàng vẫn còn ẩn tích trong Tử Cốc, biết đâu nàng đã trở về Nam Cung thế gia trở mặt chống ta.

Liên Nhi lại cười nhạt:

– Nói đùa! Nàng liêu chết bội phản lão phu nhân, không tiếc danh tiết, không tránh hiềm nghi, có lẽ chỉ vì cớ để vào Tử Cốc để ẩn cư hay sao?

Nhâm Vô Tâm tỏ vẻ hoài nghi nói:

– Nàng đã bội phản trở về mà Nam Cung phu nhân chẳng những

không giết lại còn trao cho trọng trách, cái độ lượng khoan hồng ấy, ta tin một người như Nam Cung phu nhân nhà ngươi không thể có được.

Liên Nhi nói:

– Sao mà tướng công nghĩ giản dị như thế? Lão phu nhân tôi không phải tâm địa bồ tát thì làm sao có thể tha thứ một cách dễ dàng như vậy?

Nhâm Vô Tâm hỏi:

– Thế thì vì có gì?

Chàng cố làm ra vẻ trấn tĩnh nhưng không sao dấu được cái sắc mặt xám nhạt và lồng ngực phập phồng thổ gấp.

Liên Nhi đáp:

– Ngũ phu nhân oán hận đầy lòng, nhưng nàng cũng không muốn chết một cách oan uổng bèn lại trở về Nam Cung thế gia tự thú. Trước mặt các vị trưởng bối, nàng tình nguyện uống một liều thuốc độc. Thứ thuốc độc này uống vào chỉ một năm sau là chết. Tính đến hôm nay, nàng chỉ còn sống được thêm ba tháng nữa thôi.

Nhâm Vô Tâm thở dài nói:

– Nàng cố sống thêm một năm nữa để báo thù ta, kể ra ta cũng không nên oán trách nàng. Nhưng nàng giận ta thì chỉ giết một mình ta là đủ, sao lại lạm sát những kẻ vô tội? Đó là một tội đại ác không thể tha thứ được. Dù nay ta có tự tay giết nàng cũng không đủ tạ tội với các vị hảo hán dưới tuổi vàng.

Liên Nhi cười nhạt lạnh lùng nói:

– Ngũ phu nhân cũng đã từng thề thế nào cũng phải giết bằng được tướng công thì thôi. Nếu không thì làm sao tướng công còn sống đến bây giờ?

Nhâm Vô Tâm cau mày ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

– Lẽ ra ta sẽ điểm vào một bí huyết trên mình ngươi cho ngươi hết làm mưa làm gió, nhưng nay nghĩ lại, việc gì cũng có thiên công dàn xếp, ta cũng chẳng phải cần độc ác với ngươi.

Nói đến đây, chàng chợt thò tay vào túi lấy ra một phong thư đưa cho Liên Nhi rồi tiếp:

– Người cầm phong thư này giao cho Ngũ phu nhân hoặc lão phu nhân người, hay nếu có điều gì không tiện thì xé đi cũng được.